

Arrest

nr. 240 718 van 10 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat E. HALABI en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 augustus 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 28 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 4 juni 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoekers werden gehoord op 30 augustus 2019.

1.3. Op 12 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op 13 september 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van B.S.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Zahle, Libanon, op 29 maart 1979. U heeft de Libanese nationaliteit, bent katholiek christen en Arabier van origine.

In 2009 bent u te Zahle, Libanon, gehuwd met G.(...) D.(...) (CG 18/17902/B; OV 8.695.142). Samen hebben jullie drie kinderen: M.(...) (geboren op 16 augustus 2010), C.(...) (geboren op 18 april 2014) en R.(...) (geboren op 14 juli 2016). Jullie twee jongste kindjes hebben een mentale en fysieke beperking. Zij werden beiden te vroeg geboren omwille van een medisch probleem bij uw echtgenote. In Libanon werden ze medisch opgevolgd, ook in België is dit het geval.

U heeft uw hele leven in Howj Al Omara te Zahle, Libanon, verbleven. U had daar een woning in eigendom. Uw beide ouders verblijven tot op heden in Howj Al Omara. U heeft een zus en een broer die in Zahle verblijven, een andere zus verblijft in Al Bakka Al Gharbi. In de periode voor uw definitief vertrek verbleef u zowel op uw gewoonlijke adres in Howj Al Omara te Zahle, als bij uw zussen. Dit omwille van uw problemen.

U bent tot vijfde jaar van de secundaire school naar school geweest. Daarna bent u begonnen als mecanicien, u was gespecialiseerd in het wagenmerk Mercedes. In de periode 2013-2014 heeft u twee grote garages gekocht. Uw laatste werkdag was 20 augustus 2018. Evenwel ging u de laatste periode voor uw definitief vertrek minder vaak naar de garage. In de laatste periode had u angst om er naartoe te gaan.

In Libanon kampte u met financiële problemen, dit omwille van de hoge medische kosten in hoofde van uw jongste kinderen. U had verschillende leningen lopen en u kon deze niet meer afbetalen. Enerzijds had u een lening bij de bank, anderzijds had u geld geleend bij privé personen. Bij de bank had u bij uw definitief vertrek een schuld van 30.000 dollar. Uw woning en uw twee zaken had u als borg gegeven bij de bank. Bij privé personen leende u een totaal bedrag van 52.000 dollar. Aangezien u deze bedragen met interesten niet kon terugbetalen, kreeg u problemen met hen. Twee van deze vier personen dreigden ermee juridische stappen te ondernemen tegen u. De twee anderen, broers van de familie Z.(...), dreigden ermee u en uw kinderen te vermoorden. De familie Z.(...) is een grote en machtige familie in Libanon, ze hebben invloed op de overheid.

Op 21 augustus 2018 heeft u samen met uw echtgenote en uw kinderen Libanon op een legale manier verlaten. Jullie hadden een visum geldig van 21 augustus 2018 tot 20 november 2018. Jullie reisden via Griekenland naar België. Op 28 augustus 2018 dienden u en uw echtgenote in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer vreest u dat u omwille van het niet naleven van de afbetalingsafspraken dat u of vermoord, of naar de gevangenis gestuurd zal worden. Bovendien is de medische zorg voor uw kinderen onbetaalbaar in Libanon. In België merkt u een groot verschil met betrekking tot de medische zorg in hoofde van uw kinderen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legt u volgende documenten neer: de originele paspoorten van u en uw gezin, de originele uittreksels van de burgerlijke stand van u en uw gezin, originele huwelijksdocumenten, originele doopakten en geboortecertificaten, de borgstelling van uw woning en zaken bij de bank, originele medische documenten van u en uw kinderen uit Libanon en uit België en documenten in kader van indiening van de procedure medische regularisatie (9ter).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit het medisch document dat u neerlegt blijkt dat de gezondheidssituatie van uw kinderen een impact heeft op uw geestelijke gezondheid, ook dit geeft u aan tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS; zie documenten in groene map administratief dossier, CGVS p. 10). Dit wordt op zich niet betwist. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter nergens dat u, omwille van uw medische toestand, niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier).

Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u na het persoonlijk onderhoud op het CGVS er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Wat betreft uw problemen met uw schuldeisers dient het CGVS op te merken dat deze het resultaat zijn van louter financiële problemen en er geen indicaties zijn dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald werd door de Vluchtelingenconventie. In het kader van uw schulden bij de bank geeft u aan dat er aan uw broer werd aangegeven dat ze beslag gaan leggen op uw huis en garages als de 30.000 dollar die u schuldig bent niet betaald wordt (CGVS p.8). In het kader van uw schulden bij dhr. B.(...) en dhr. B.(...) geeft u aan dat ze dreigden om juridische stappen tegen u te ondernemen, maar ze dit tot op heden nog niet gedaan hebben (CGVS p.5, 6, 7). Een conflict dat ontstaan is tussen u en uw schuldeiser(s) of tussen u en uw bank omwille van uw schulden is louter gemeenrechtelijk van aard en kan bezwaarlijk beschouwd worden als een gegronde vrees conform de definitie van de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS betwist op zich niet dat u financiële problemen heeft, doch kunt u niet overtuigen dat u problemen zou hebben met de familie Z.(...). Met betrekking tot de door u beweerde bedreigingen van de broers Z.(...) dient het CGVS immers het volgende op te merken. Hoewel u aangeeft dat deze familie machtig is en relaties heeft binnen de regering (CGVS p.7, 9, CGVS vrouw p.7), merkt het CGVS op dat u hierover niet in detail kan treden. U gevraagd over mogelijke politieke banden van deze familie, geeft u aan "Familie Z.(...) is sjiitisch en in algemeen sympathieën voor de Hezbollah. Of ze leden zijn van Hezbollah, dat weet ik niet. ... Ik ga niet in details met hen, of ze leden zijn of niet. Die dingen interesseren me niet. Over zo'n dingen spreken we niet. Als ik geld nodig heb, ga ik geld krijgen. In de laatste periode, probeer ik zelfs te vluchten van hen." (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen, in het kader van de door u beweerde problemen, dat het CGVS het niet geloofwaardig vindt dat u onwetend bent of deze familie al dan niet gelieerd is aan bepaalde politieke groeperingen in Libanon. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk zicht heeft op hun positie en invloed in Libanon, te meer daar u zelf aangeeft dat ze machtig zijn en relaties hebben binnen de regering en dit essentieel is om uw vrees correct te kunnen inschatten. Bovendien is het algemeen geweten dat de Hezbollah vertegenwoordigd is in de luchthaven van Beirout. Het risico dat u neemt door Libanon op legale wijze te verlaten (CGVS p.6), is niet te verenigen met de door u beweerde vrees. Uw bewering dat het u niet interesseert of deze familie banden heeft met de Hezbollah, ondermijnt in sterke mate de door u beweerde problemen met deze specifieke familie. Het feit dat u zonder meer Libanon op legale wijze verlaten heeft, staat in schril contrast met de door u beweerde vrees. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u aan niemand gezegd heeft dat u ging vertrekken (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen dat u tegen niemand over uw vertrek had gesproken niet opweegt tegen het risico dat u nam legaal te vertrekken. Bovendien vindt het CGVS het niet geloofwaardig dat u geen concrete persoonlijke problemen heeft gekend met deze familie. U spreekt louter over verbale dreigementen (CGVS p.7-10, CGVS vrouw p.6-7). U geeft aan "De

eerste periode, werd veel gebeld. Zoals ik zei; ik probeerde beloftes te geven, betalen, broers, familie... Ik ga jullie betalen. Maar de laatste periode, drie maanden, aanvaardden ze deze redenen niet meer. Ze zijn machtig, ze zeiden, we gaan alles doen. Ze kunnen alles doen. Als die familie dat zegt, dan doen ze dat. Ik kan niet meer valse beloftes geven." (CGVS p.10). In het licht van deze verklaringen en het beeld dat u schetst van deze familie, is het, en zoals reeds werd aangestipt, niet geloofwaardig dat het louter bij verbale bedreigingen bleef. Daar u aangeeft dat ze de laatste drie maanden uw valse beloftes niet meer aanvaardden kan er verwacht worden dat, indien ze het effectief ernstig namen dat u hen niet terugbetaalde en ze er effectief op uit waren u schade te berokkenen, ze daadwerkelijk iets tegen u en uw gezin zouden hebben ondernomen. De vaststelling dat het louter bij verbale dreigementen bleef, doet afbreuk aan de door u beweerde vrees.

Wat tevens afbreuk doet aan de door u beweerde problemen is de vaststelling dat u in de periode na de doodsb bedreiging dermate zichtbaar bleef op plaatsen die voor uw belagers niet moeilijk waren te ontdekken. U geeft aan dat u tussen het logeren bij uw zussen in, thuis ging slapen, alsook dat u terugkeerde naar de garage (CGVS p.10). Met betrekking tot het terugkeren naar uw garage na de doodsb bedreiging geeft u aan "Ja ik heb veel klanten. Sommigen bellen en ik moest ernaar toe. Maar soms ga ik naar daar voor kwartier of halfuur. Soms verdwenen voor een uur, soms niet, soms wel. Maar als ik ging, dan altijd angst bij mij." (CGVS p.10). U echtgenote geeft aan "Als hij naar daar (nvdr. garage) gaat, alleen voor dringende gevallen en niet voor lang." (CGVS vrouw p.7). Daar u zich begaf op plaatsen die deel uitmaakten van uw routine, kan het CGVS verwachten dat het voor uw vervolgers, te meer gezien hun door u beweerde macht en invloed, geen grote inspanningen zou hebben gevestigd u te lokaliseren. U zegt, die familie weet niet waar ik woon (CGVS p.10). U gevraagd op basis van wat u dit zegt, geeft u aan "Ik heb geen familiale relatie met hen, meer business, ze kwamen naar de garage." (CGVS p.10). Dit slaat nergens op daar er gezien hun macht en invloed verwacht kan worden dat ze uw woonplaats zouden vinden. Daarenboven geeft u letterlijk aan dat ze u kwamen opzoeken in uw garage, dat ze dus ook die plaats kenden. Bovendien spraken ze daar met uw werknemers en kon u toch niet uitsluiten dat een van hen uw adres zou kennen en dit aan uw belagers zou meedelen, temeer deze laatsten blijkbaar met hun wapens langskwamen waardoor ze behoorlijk intimiderend moeten overgekomen zijn (CGVS p.8-10, CGVS vrouw p.7). De vaststelling dat u sinds de doodsb bedreiging naar uw garage terugkeerde, doet dus in zeer sterke mate afbreuk aan de door u beweerde vrees. Indien u een dermate vrees voor vervolging had, kan er verwacht worden dat u deze plaats zou mijden om uw veiligheid te garanderen.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Het loutere feit dat u financiële problemen en schulden zou hebben gemaakt dient door het CGVS niet te worden betwist, doch dit gegeven op zich heeft, en zoals reeds werd opgemerkt, geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen kan er worden afgeleid dat u, moest het al komen tot juridische stappen tegen u, niet zou kunnen rekenen op een eerlijke rechtsgang, temeer er aan uw problemen met de familie Z.(...) geen geloof kan worden gehecht. U heeft daarenboven nooit problemen gekend met de Libanese autoriteiten en bent nooit politiek geweest, wat ook geldt voor uw vrouw (CGVS p.5-6; Vragenlijst CGVS punt 3.2 en 3.3; CGVS vrouw p.5; Vragenlijst CGVS vrouw punt 3.2 en 3.3).

Wat betreft de medische problemen binnen uw familie dient opgemerkt te worden dat deze op zich niet betwist worden, evenmin de nood aan medische behandeling (CGVS p.4-5, medische documenten in groene map administratief dossier). Evenwel dient opgemerkt te worden dat de beoordelingsbevoegdheid inzake medische problemen niet toebehoort aan het CGVS. De door u aangehaalde medische problemen houden geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie en vallen evenmin onder onmenselijke en vernederende behandeling zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming. In het kader van de medische behandeling in Libanon verwijzen zowel u als uw echtgenote naar de werking van de gezondheidssector in Libanon, dat er hoge kosten aan verbonden zijn. Dit is de algemene situatie in Libanon die geldt voor alle Libanezen (CGVS p.8, CGVS vrouw p.7). Uit de neergelegde documenten en de door jullie afgelegde verklaringen blijkt dat jullie toegang hadden tot de medische zorg in Libanon (CGVS p.4-5, medische documenten in groene map in administratief dossier, CGVS vrouw p.4, 6-7). Met betrekking tot de door u aangehaalde medische problemen, verwijst het CGVS naar de door u ingediende procedure tot medische regularisatie 9ter. Daarnaast haalt uw echtgenote aan dat jullie te kampen kregen met respectloos gedrag van anderen. Als voorbeeld stelt ze "Ik was samen met man en kinderen op een plaats, we

gaven eten aan de kinderen. Er zat een vrouw over ons, wees naar de kinderen en lachte, sprak met iemand anders. ... Dit probleem herhaalde zich op verschillende plaatsen. We kregen het gevoel dat het door ons is dat de kinderen een beperking hebben, niet dat God dat gedaan heeft." (CGVS vrouw p.7). Deze door u geschilderde gang van zaken loopt niet op tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dat hoeft geen verder betoog.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De originele paspoorten van u en uw gezin, de originele uittreksels van de burgerlijke stand van u en uw gezin, originele huwelijksdocumenten, originele doopakten en geboortecertificaten hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De borgstelling van uw woning en zaken bij de bank dienen niet betwist te worden. Wat de originele medische documenten van u en uw kinderen uit Libanon en uit België en documenten ter indiening van de procedure medische regularisatie (9ter) betreft, wordt verwezen naar de hierboven besproken motivatie.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen*

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch

grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van G.D.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Zahle, Libanon, op 13 januari 1982. U heeft de Libanese nationaliteit, bent orthodox christen en u bent Arabische van origine.

In 2009 bent u te Zahle, Libanon, gehuwd met B.(...) S.(...) (CG 18/17902, OV 8.695.142). Samen hebben jullie drie kinderen: M. (geboren op 16 augustus 2010), C.(geboren op 18 april 2014) en R. (geboren op 14 juli 2016). Jullie twee jongste kindjes hebben een mentale en fysieke beperking. Zij werden beiden te vroeg geboren omwille van een medisch probleem.

Tot aan uw huwelijk woonde u in de wijk Al Medan te Zahle, Libanon. Sinds uw huwelijk verhuisde u naar Howj Al Omara te Zahle. Uw beide ouders wonen tot op heden in het huis waar u opgroeide in Al Medan, samen met uw broer. Uw zus verblijft in een andere woning in Al Medan, samen met haar echtgenoot.

Ongeveer twintig jaar geleden bent u gestopt met school. Uw moeder was ziek en u diende te helpen in het huishouden. In Libanon heeft u gewerkt als verkoopster. U stopte met werken door de medische problemen van uw zoontje C..

Omwille van de medische problemen van uw kinderen, hebben u en uw man geld geleend. Jullie kampten met financiële problemen om het bedrag van de leningen terug te betalen. Twee schuldeisers dreigden ermee juridische stappen te ondernemen tegen uw echtgenoot. Twee andere schuldeisers hebben uw man en uw kinderen bedreigd met de dood.

Op 21 augustus 2018 heeft u samen met uw echtgenoot en uw kinderen Libanon op een legale manier verlaten. Jullie hadden een visum geldig van 21 augustus 2018 tot 20 november 2018. Jullie reisden via Griekenland naar België. Op 28 augustus 2018 dienden u en uw echtgenoot in België een verzoek om internationale bescherming in.

U kan niet terugkeren naar Libanon omwille van problemen met de schuldeisers. Daarnaast geeft u aan dat er in Libanon geen respect is voor mensen met een beperking, alsook verwijst u naar de medische zorgen voor uw kinderen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verwijst u naar de documenten die door uw echtgenoot werden neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat de gezondheidssituatie van uw kinderen een impact heeft op uw geestelijke gezondheid (CGVS man p. 10). Dit wordt op zich niet betwist. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter nergens dat u, omwille van uw medische toestand, niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat u, omwille van uw gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier).

Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw medische situatie niet van aard is om aan te tonen dat het standaard-procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw echtgenoot, B.(...) S.(...) (Vragenlijst CGVS punt 3, CGVS p.6-7). In zijn hoofde nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg wordt ook in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:

Er dient te worden vastgesteld dat u na het persoonlijk onderhoud op het CGVS er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden

van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Wat betreft uw problemen met uw schuldeisers dient het CGVS op te merken dat deze het resultaat zijn van louter financiële problemen en er geen indicaties zijn dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald werd door de Vluchtelingenconventie. In het kader van uw schulden bij de bank geeft u aan dat er aan uw broer werd aangegeven dat ze beslag gaan leggen op uw huis en garages als de 30.000 dollar die u schuldig bent niet betaald wordt (CGVS p.8). In het kader van uw schulden bij dhr. B.(...) en dhr. B.(...) geeft u aan dat ze dreigden om juridische stappen tegen u te ondernemen, maar ze dit tot op heden nog niet gedaan hebben (CGVS p.5, 6, 7). Een conflict dat ontstaan is tussen u en uw schuldeiser(s) of tussen u en uw bank omwille van uw schulden is louter gemeenrechtelijk van aard en kan bezwaarlijk beschouwd worden als een gegronde vrees conform de definitie van de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS betwist op zich niet dat u financiële problemen heeft, doch kunt u niet overtuigen dat u problemen zou hebben met de familie Z.(...). Met betrekking tot de door u beweerde bedreigingen van de broers Z.(...) dient het CGVS immers het volgende op te merken. Hoewel u aangeeft dat deze familie machtig is en relaties heeft binnen de regering (CGVS p.7, 9, CGVS vrouw p.7), merkt het CGVS op dat u hierover niet in detail kan treden. U gevraagd over mogelijke politieke banden van deze familie, geeft u aan "Familie Z.(...) is sjiitisch en in algemeen sympathieën voor de Hezbollah. Of ze leden zijn van Hezbollah, dat weet ik niet. ... Ik ga niet in details met hen, of ze leden zijn of niet. Die dingen interesseren me niet. Over zo'n dingen spreken we niet. Als ik geld nodig heb, ga ik geld krijgen. In de laatste periode, probeer ik zelfs te vluchten van hen." (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen, in het kader van de door u beweerde problemen, dat het CGVS het niet geloofwaardig vindt dat u onwetend bent of deze familie al dan niet gelieerd is aan bepaalde politieke groeperingen in Libanon. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk zicht heeft op hun positie en invloed in Libanon, te meer daar u zelf aangeeft dat ze machtig zijn en relaties hebben binnen de regering en dit essentieel is om uw vrees correct te kunnen inschatten. Bovendien is het algemeen geweten dat de Hezbollah vertegenwoordigd is in de luchthaven van Beirout. Het risico dat u neemt door Libanon op legale wijze te verlaten (CGVS p.6), is niet te verenigen met de door u beweerde vrees. Uw bewering dat het u niet interesseert of deze familie banden heeft met de Hezbollah, ondermijnt in sterke mate de door u beweerde problemen met deze specifieke familie. Het feit dat u zonder meer Libanon op legale wijze verlaten heeft, staat in schril contrast met de door u beweerde vrees. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u aan niemand gezegd heeft dat u ging vertrekken (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen dat u tegen niemand over uw vertrek had gesproken niet opweegt tegen het risico dat u nam legaal te vertrekken. Bovendien vindt het CGVS het niet geloofwaardig dat u geen concrete persoonlijke problemen heeft gekend met deze familie. U spreekt louter over verbale dreigementen (CGVS p.7-10, CGVS vrouw p.6-7). U geeft aan "De eerste periode, werd veel gebeld. Zoals ik zei; ik probeerde beloftes te geven, betalen, broers, familie... Ik ga jullie betalen. Maar de laatste periode, drie maanden, aanvaardden ze deze redenen niet meer. Ze zijn machtig, ze zeiden, we gaan alles doen. Ze kunnen alles doen. Als die familie dat zegt, dan doen ze dat. Ik kan niet meer valse beloftes geven." (CGVS p.10). In het licht van deze verklaringen en het beeld dat u schetst van deze familie, is het, en zoals reeds werd aangestipt, niet geloofwaardig dat het louter bij verbale bedreigingen bleef. Daar u aangeeft dat ze de laatste drie maanden uw valse beloftes niet meer aanvaardden kan er verwacht worden dat, indien ze het effectief ernstig namen dat u hen niet terugbetaalde en ze er effectief op uit waren u schade te berokkenen, ze daadwerkelijk iets tegen u en uw gezin zouden hebben ondernomen. De vaststelling dat het louter bij verbale dreigementen bleef, doet afbreuk aan de door u beweerde vrees.

Wat tevens afbreuk doet aan de door u beweerde problemen is de vaststelling dat u in de periode na de doodsb bedreiging dermate zichtbaar bleef op plaatsen die voor uw belagers niet moeilijk waren te ontdekken. U geeft aan dat u tussen het logeren bij uw zussen in, thuis ging slapen, alsook dat u terugkeerde naar de garage (CGVS p.10). Met betrekking tot het terugkeren naar uw garage na de doodsb bedreiging geeft u aan "Ja ik heb veel klanten. Sommigen bellen en ik moest ernaar toe. Maar soms ga ik naar daar voor kwartier of halfuur. Soms verdwenen voor een uur, soms niet, soms wel. Maar als ik ging, dan altijd angst bij mij." (CGVS p.10). U echtgenote geeft aan "Als hij naar daar (nvdr. garage) gaat, alleen voor dringende gevallen en niet voor lang." (CGVS vrouw p.7). Daar u zich begaf op plaatsen die deel uitmaakten van uw routine, kan het CGVS verwachten dat het voor uw vervolgers, te meer gezien hun door u beweerde macht en invloed, geen grote inspanningen zou hebben gevergd u te lokaliseren. U zegt, die familie weet niet waar ik woon (CGVS p.10). U gevraagd op basis van wat u dit zegt, geeft u aan "Ik heb geen familiale relatie met hen, meer business, ze kwamen naar de garage."

(CGVS p.10). Dit slaat nergens op daar er gezien hun macht en invloed verwacht kan worden dat ze uw woonplaats zouden vinden. Daarenboven geeft u letterlijk aan dat ze u kwamen opzoeken in uw garage, dat ze dus ook die plaats kenden. Bovendien spraken ze daar met uw werknemers en kon u toch niet uitsluiten dat een van hen uw adres zou kennen en dit aan uw belagers zou meedelen, temeer deze laatsten blijkbaar met hun wapens langskwamen waardoor ze behoorlijk intimiderend moeten overgekomen zijn (CGVS p.8-10, CGVS vrouw p.7). De vaststelling dat u sinds de doodsb bedreiging naar uw garage terugkeerde, doet dus in zeer sterke mate afbreuk aan de door u beweerde vrees. Indien u een dermate vrees voor vervolging had, kan er verwacht worden dat u deze plaats zou mijden om uw veiligheid te garanderen.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Het loutere feit dat u financiële problemen en schulden zou hebben gemaakt dient door het CGVS niet te worden betwist, doch dit gegeven op zich heeft, en zoals reeds werd opgemerkt, geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Nergens uit uw verklaringen kan er worden afgeleid dat u, moest het al komen tot juridische stappen tegen u, niet zou kunnen rekenen op een eerlijke rechtsgang, temeer er aan uw problemen met de familie Z.(...) geen geloof kan worden gehecht. U heeft daarenboven nooit problemen gekend met de Libanese autoriteiten en bent nooit politiek geweest, wat ook geldt voor uw vrouw (CGVS p.5-6; Vragenlijst CGVS punt 3.2 en 3.3; CGVS vrouw p.5; Vragenlijst CGVS vrouw punt 3.2 en 3.3).

Wat betreft de medische problemen binnen uw familie dient opgemerkt te worden dat deze op zich niet betwist worden, evenmin de nood aan medische behandeling (CGVS p.4-5, medische documenten in groene map administratief dossier). Evenwel dient opgemerkt te worden dat de beoordelingsbevoegdheid inzake medische problemen niet toebehoort aan het CGVS. De door u aangehaalde medische problemen houden geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie en vallen evenmin onder onmenselijke en vernederende behandeling zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming. In het kader van de medische behandeling in Libanon verwijzen zowel u als uw echtgenote naar de werking van de gezondheidssector in Libanon, dat er hoge kosten aan verbonden zijn. Dit is de algemene situatie in Libanon die geldt voor alle Libanezen (CGVS p.8, CGVS vrouw p.7). Uit de neergelegde documenten en de door jullie afgelegde verklaringen blijkt dat jullie toegang hadden tot de medische zorg in Libanon (CGVS p.4-5, medische documenten in groene map in administratief dossier, CGVS vrouw p.4, 6-7). Met betrekking tot de door u aangehaalde medische problemen, verwijst het CGVS naar de door u ingediende procedure tot medische regularisatie 9ter. Daarnaast haalt uw echtgenote aan dat jullie te kampen kregen met respectloos gedrag van anderen. Als voorbeeld stelt ze "Ik was samen met man en kinderen op een plaats, we gaven eten aan de kinderen. Er zat een vrouw over ons, wees naar de kinderen en lachte, sprak met iemand anders. ... Dit probleem herhaalde zich op verschillende plaatsen. We kregen het gevoel dat het door ons is dat de kinderen een beperking hebben, niet dat God dat gedaan heeft." (CGVS vrouw p.7). Deze door u geschilderde gang van zaken loopt niet op tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dat hoeft geen verder betoog.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De originele paspoorten van u en uw gezin, de originele uittreksels van de burgerlijke stand van u en uw gezin, originele huwelijksdocumenten, originele doopakten en geboortecertificaten hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De borgstelling van uw woning en zaken bij de bank dienen niet betwist te worden. Wat de originele medische documenten van u en uw kinderen uit Libanon en uit België en documenten ter indiening van de procedure medische regularisatie (9ter) betreft, wordt verwezen naar de hierboven besproken motivatie.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen*

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens

vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten), de materiële motiveringsplicht en het begaan van een beoordelingsfout, beargumenteren verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte oordeelt dat hun problemen met de familie Z. ongeloofwaardig zouden zijn, en dat de argumenten van de commissaris-generaal onvoldoende zijn om hun geloofwaardigheid op de helling te zetten en blijf geven van een onzorgvuldige beoordeling van hun dossier. Vervolgens gaan verzoekers in op de motieven van de bestreden beslissingen en pogen ze deze te weerleggen.

Wat betreft hun kennis over de familie Z., voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal onzorgvuldig te werk gaat bij de beoordeling of de door hen geschetste situatie al dan niet geloofwaardig zou zijn en met name onvoldoende rekening houdt met de uiterst bijzondere omstandigheden waarin zij zich bevonden. Verzoekers beargumenteren dat het feit dat ze zich niet in detail informeerden over de politieke banden van de familie geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen: “(...) *Op het ogenblik dat verzoekende partij het geld leende bij de familie Z., stond het water hen immers werkelijk aan de lippen. Zij hadden absoluut nood aan verzorging voor hun ernstig gehandicapte kinderen, maar hadden geen geld om deze verzorging te kunnen financieren. Via de bank hadden ze slechts een beperkt bedrag vastgekregen, dat onvoldoende was om de totale kost van de behandelingen te dekken. Ze zagen zich dus genoodzaakt om ook bij particulieren bijkomende sommen geld te lenen. Na rondvraag hoorden ze dat twee leden van de familie Z. die in de buurt woonden erom bekend stond om grote sommen geld uit te lenen, weliswaar tegen een zeer hoge interestvoet. Ondanks dat laatste, en ondanks het feit dat ze wisten dat deze twee personen deel uitmaakten van de in Libanon alom bekende clan Z., die bekend staan om hun geld, macht en politieke invloed, was dit voor verzoekers hun enige uitweg: zij hadden een grote som geld nodig, en de familie Z. was op dat ogenblik de enige weg om aan een dergelijke som te komen.*

Zij wisten op dat moment dat het een mogelijk risicovolle onderneming was, ze kenden immers de reputatie van de familie. Omwille van de hoge nood zagen ze evenwel geen andere uitweg. Er was gezien die omstandigheden geen reden om zich in detail te informeren over de politieke positie van de familie en over de exacte banden die deze familie onderhield met politieke groeperingen — ze wisten immers wel al dat die banden bestonden, maar dit woog niet op tegen de mogelijkheid om via hen de nodige som geld te verkrijgen. Dit is waar eerste verzoeker op doelt wanneer hij zegt: “die dingen

interesseren mij niet". Op dat ogenblik was het immers begrijpelijkerwijze het belangrijkste dat ze het geld in handen kregen."

Aangaande het argument van de commissaris-generaal dat het feit dat het louter bij verbale bedreigingen van de familie Z. aan het adres van verzoekers bleef, afbreuk doet aan de door hen gevoelde vrees, beargumenteren verzoekers: *"Verzoekende partij kan absoluut niet akkoord gaan met een dergelijke redenering. Ten eerste zijn de bedreigingen in principe reeds verder gegaan dan loutere verbale dreigementen, nu eerste verzoeker verklaarde dat zijn schuldeisers verschillende malen gewapend naar zijn garage zijn gekomen en hun dreigementen gepaard lieten gaan met het dreigend tonen van hun wapens (CGVS I, p. 10). Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als "louter" verbale dreigementen.*

Ten tweede is het onredelijk van verwerende partij om uit het loutere feit dat er nog geen daadwerkelijke - fysieke - gevolgen gekoppeld waren aan de bedreigingen, af te leiden dat de bedreigingen aan het adres van verzoekers ongeloofwaardig zouden zijn. De lening werd anderhalf jaar voor het vertrek van verzoekers afgesloten. De eerste maanden hebben verzoekers correct betaald en waren er dus geen problemen. Vervolgens lukte het hen niet meer te betalen. Het is pas de laatste vier maanden voor hun vertrek dat dit voor problemen is begonnen zorgen (CGYS I, p. 8). Het betreft dus geen dermate lange periode, dat absoluut verwacht kan worden dat verzoekers schuldeisers (fysieke) stappen ondernemen om betaling af te dwingen. Het is naar mening van verzoekende partij perfect plausibel dat schuldeisers gedurende vier maanden druk zetten op verzoekers, door middel van in intensiteit toenemende bedreigingen, maar zonder deze vooralsnog aan daadwerkelijke - fysieke - sancties te koppelen.

Verzoeker beschrijft wel de toename in intensiteit van de bedreigingen, die telefonisch startten en overgingen in fysieke bezoeken van gewapende personen aan eerste verzoekers garage.

Verzoekende partij acht de door verzoekers beschreven gang van zaken perfect plausibel, en meent dat verwerende partij al te streng oordeelt wanneer zij meent dat na vier maanden noodzakelijkerwijs reeds meer dan verbale bedreigingen - inclusief wapenvertoon - zouden moeten hebben plaatsgevonden."

Verzoekers gaan daarna in op het argument van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoeker zich ook na de bedreigingen naar zijn garage bleef begeven, waar zijn schuldeisers al waren langsgelopen, bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid van hun relaas en dat er verwacht kan worden dat hij de garage zou mijden om zijn veiligheid te garanderen. Verzoekers voeren aan: *"Opnieuw meent verzoekende partij dat verwerende partij overdreven streng oordeelt. Eerste verzoeker heeft immers duidelijk gemaakt dat hij uiteraard diende te werken om een inkomen te hebben. In de mate van het mogelijke liet hij de laatste maanden het werk aan zijn medewerkers, maar het bleef zijn garage. Zonder inkomen uit de garage was er al helemaal geen vooruitzicht om de lening te betalen. Er mag niet worden vergeten dat eerste verzoeker de problemen met de schuldeisers de eerste maanden voor zichzelf hield en er nog niet met tweede verzoekster over sprak. Er was in die periode nog geen sprake van het verlaten van Libanon. Eerste verzoeker probeerde zo goed en zo kwaad als het kon zijn zaak draaiende te houden, in de hoop dat hij zijn schulden alsnog zou kunnen terugbetalen. In die optiek is het niet meer dan logisch dat hij zich nu en dan genoodzaakt zag om terug te keren naar de garage om daar het werk in goede banen te leiden.*

Eerste verzoeker en tweede verzoekster zijn bovendien volledig coherent in hun verklaringen dat eerste verzoeker de laatste maanden voor hun vertrek zijn verblijfplaats "spreidde" tussen zijn eigen woning en die van zijn zus, om zijn veiligheid zoveel mogelijk te garanderen.

Eerste verzoeker heeft dus wel degelijk in de mate van het mogelijke maatregelen genomen om zijn veiligheid te garanderen door zijn aanwezigheid op risicovolle plaatsen te beperken."

Verzoekers zijn van mening dat de argumenten die in de bestreden beslissingen worden aangehaald om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging of risico op ernstige schade onvoldoende zijn en getuigen van een gebrek aan begrip voor en rekening met hun specifieke situatie als ouders met kinderen met zware beperkingen, die zich in een financieel zeer precaire situatie bevinden, elementen die niet betwist worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en dat de elementen die in de bestreden beslissingen worden aangehaald niet opwegen tegen hun coherente verklaringen in hun persoonlijke onderhouden bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers vragen daarom om hun verklaringen opnieuw te beoordelen en hen minstens het voordeel van de twijfel toe te kennen, aangezien aan alle voorwaarden van artikel 48/6, §2 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoekers vragen hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift toegevoegd. Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer met persartikels die betrekking hebben op Libanon en de gezondheidszorg.

2.3. Op 24 augustus 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen geweigerd omdat (i) hun problemen met hun schuldeisers het resultaat zijn van louter financiële problemen, en geen verband houden met een vrees voor vervolging omwille van ras, nationaliteit, godsdienst, politieke overtuiging of het toebehoren tot een sociale groep, zoals bepaald door de Vluchtelingenconventie, en dus louter gemeenrechtelijk van aard zijn, waardoor ze bezwaarlijk aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging conform de definitie van de Vluchtelingenconventie, (ii) de financiële problemen van verzoekers niet worden betwist, maar zij niet overtuigen werkelijk problemen te hebben met de familie Z., daar (1) zij geen details kunnen geven over de politieke banden van de familie Z. en er wel verwacht kan worden dat zij een duidelijk zicht hebben op de positie en invloed van de familie Z. in Libanon, aangezien dit essentieel is om hun vrees in te schatten en (2) het, gezien het algemeen geweten is dat Hezbollah vertegenwoordigd is in de luchthaven van Beirut, niet verenigbaar is met de beweerde vrees van verzoekers dat zij Libanon op legale wijze hebben verlaten en de uitleg van verzoeker hierover dat hij aan niemand heeft gezegd dat hij ging vertrekken niet kan opwegen tegen het risico dat verzoekers namen door legaal te vertrekken, (iii) het niet geloofwaardig is dat er louter verbale dreigementen uitgingen van de familie Z., maar het nooit tot concrete persoonlijke problemen met hen kwam daar (1) verzoekers een beeld schetsen van een machtige familie die kunnen doen wat ze willen en (2) verzoekers verklaren dat de familie Z. de laatste drie maanden hun valse beloftes niet meer aanvaardden zodat er kan verwacht worden dat, als de familie Z. het effectief ernstig nam dat ze niet gingen terugbetaald worden en ze er effectief op uit waren verzoekers schade te berokkenen, ze daadwerkelijk iets tegen verzoekers en hun gezin zouden hebben ondernomen, (iv) het feit dat verzoeker in de periode na de doodsb bedreiging zichtbaar bleef op plaatsen die voor de belagers niet moeilijk waren om te ontdekken, met name dat hij tussen het logeren bij zijn zussen in ook nog thuis ging slapen en naar zijn garage ging, verder afbreuk doet aan de door verzoekers beweerde problemen, daar (1) de vervolgers volgens verzoekers over macht en invloed beschikken en daarom geen grote inspanningen zouden moeten doen om hem te lokaliseren op de plaatsen die deel uitmaken van zijn routine, (2) het feit dat verzoeker verklaart dat de familie niet weet waar hij woont aangezien hij geen familiale relatie met hen heeft op niets slaat, aangezien zij op basis van hun macht en invloed zijn woonplaats zouden kunnen achterhalen, (3) de familie Z. verzoeker al eens was komen opzoeken in zijn garage en ze die plaats dus ook kenden en (4) de familie Z. in de garage met de werknemers sprak en verzoekers niet konden uitsluiten dat één van hen het thuisadres kende en dit aan de belagers zou meedelen, temeer daar deze laatsten met wapens langskwamen en dus behoorlijk intimiderend moeten zijn overgekomen, (v) de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet evenmin aan verzoekers kan worden toegekend, aangezien zij niet aannemelijk maken dat er in hun hoofd een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, aangezien (1) de financiële schulden en problemen van verzoekers niet worden betwist maar uit hun verklaringen niet kan worden afgeleid dat als het al zou komen tot een gerechtelijke procedure, zij niet zouden kunnen rekenen op een eerlijke rechtsgang, temeer er aan hun problemen met de familie Z. geen geloof kan worden gehecht en (2) verzoekers daarenboven nooit problemen hebben gekend met de Libanese autoriteiten en nooit politiek actief zijn geweest, (vi) de medische problemen van het gezin en de nood aan medische behandeling niet worden betwist, doch geen verband houden met de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming vallen, daar ze verband houden met de hoge kosten van de medische zorg in Libanon, die dezelfde zijn voor alle Libanezen, en verzoekers altijd toegang hebben gehad tot medische zorgen, zij blijkens hun verklaringen wel leden onder het respectloos gedrag van anderen ten aanzien van de medische problemen van hun kinderen, maar ook deze door hen geschilderde gang van zaken niet oploopt tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, (vii) de beoordelingsbevoegdheid inzake medische problemen niet toebehoort aan de commissaris-generaal en deze daarom verwijst naar de procedure tot medische regularisatie 9ter, die reeds werd ingezet door verzoekers, (viii) de door verzoekers neergelegde documenten voorgaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (ix) uit de grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers er actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 september 2019 (CG nr. 1817902 en 1817902B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat ze hun land van herkomst zijn ontvlucht of er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. De Raad stelt vast dat verzoekers Libanon hebben verlaten omdat zij er problemen kennen met hun schuldeisers. Omwille van de hoge medische kosten in hoofde van hun jongste kinderen hadden verzoekers verschillende leningen lopen, die zij niet meer konden afbetalen. Enerzijds hadden zij een lening bij de bank, anderzijds hadden zij geld geleend bij privé personen. Bij de bank hadden zij bij hun definitief vertrek een schuld van 30.000 dollar. Zij hadden hun woning en hun twee zaken (garages) als borg gegeven bij de bank. In het kader van de schulden bij de bank geeft verzoeker aan dat er aan zijn broer werd aangegeven dat ze beslag gaan leggen op het huis en de garages als de 30.000 dollar niet betaald wordt. Bij privé personen leenden verzoekers een totaal bedrag van 52.000 dollar. Aangezien zij deze bedragen met interesten niet konden terugbetalen, kregen zij problemen met hen. Twee van deze vier personen dreigden ermee juridische stappen te ondernemen maar tot op heden hebben ze dit nog niet gedaan. De twee anderen, broers van de familie Z., dreigden ermee verzoeker en zijn kinderen te vermoorden. De familie Z. is volgens verzoekers een grote en machtige familie in Libanon, ze hebben invloed op de overheid.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift op zich niet betwisten dat de problemen met hun verschillende schuldeisers, zo deze feiten al op enige waarheid zouden berusten, louter gemeenrechtelijk van aard zijn en geen verband houden met één van criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Er zijn evenmin redenen om aan verzoekers omwille van hun financiële problemen de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet toe te kennen aangezien zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat er om deze reden in hun hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval zij zouden terugkeren naar Libanon.

Vooreerst dienen de door verzoekers voorgehouden problemen met de familie Z. danig te worden gerelativeerd. Verzoekers beweren dat er doodsb bedreigingen uitgingen van de familie Z., blijkens de verklaringen van verzoeker een grote en machtige familie in Libanon met relaties binnen de regering en invloed op de overheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902, p. 7 en p. 9). Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, kan verzoeker echter niet in detail treden over de politieke relaties van deze familie, hetgeen zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt. Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat het feit dat ze zich niet in detail informeerden over de politieke banden van de familie Z. geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Zij waren immers wanhopig op zoek naar geld om de medische verzorging van hun kinderen te financieren, en de familie Z. was de enige weg om aan de nodige som te komen. Hoewel verzoekers de reputatie van de familie Z. en het risico dat een lening bij hen zou impliceren kenden, hadden zij naar eigen zeggen geen andere keuze dan bij hen geld te lenen, en was er dan ook geen reden om zich verder te informeren over de precieze politieke positie van de familie Z. en over de exacte banden die deze familie onderhield met politieke groeperingen. Ze wisten wel dat deze banden bestonden, maar dit woog volgens verzoekers niet op tegen de mogelijkheid om via hen de nodige som geld te verkrijgen, hetgeen voor verzoekers het belangrijkste was. De Raad kan verzoekers hierin echter geenszins volgen. Indien verzoekers zich niet informeerden over de precieze banden met de overheid van de broers Z. vóór ze de lening aangingen, en dit omdat zij wanhopig waren om de medische kosten van hun kinderen te financieren, zou er toch minstens verwacht kunnen worden dat ze zich nadat de problemen met de familie Z. begonnen wél informeerden over de politieke connecties van hun schuldeisers. Dit is voor verzoekers immers van groot belang om het risico en het gevaar uitgaande van de broers Z. te kunnen inschatten. Dat verzoekers ervoor kozen om Libanon te verlaten, wat toch een drastische beslissing is, zonder zich eerst verder te hebben geïnformeerd over de familie Z. en zodoende een meer precieze inschatting te maken van het gevaar dat uitgaat van hun schuldeisers, is niet aannemelijk. Dit geldt des te meer daar de familie Z. ook afkomstig is uit Zahle (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902, p. 10) en verzoekers naar alle waarschijnlijkheid dus wel informatie over hen hadden kunnen vergaren. Bovendien wordt in het verzoekschrift over de lening bij de familie Z. gesteld: *“Na rondvraag hoorden ze dat twee leden van de familie Z. die in de buurt woonden erom bekend stonden om grote sommen geld uit te lenen, weliswaar tegen een zeer hoge interestvoet.”* De familie Z. en haar leningen stonden dus bekend in de buurt van verzoekers, waaruit de conclusie kan worden getrokken dat verzoekers minstens een poging hadden kunnen doen om – al was het nadat de bedreigingen reeds begonnen waren – navraag te doen over de precieze connecties van de familie Z. binnen het Libanese overheidsapparaat. De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij wanneer deze stelt: *“(…) Hoewel u aangeeft dat deze familie machtig is en relaties heeft binnen de regering (CGVS p.7, 9, CGVS vrouw p.7), merkt het CGVS op dat u hierover niet in detail kan treden. U*

gevraagd over mogelijke politieke banden van deze familie, geeft u aan "Familie Z. is sjiiitsch en in algemeen sympathieën voor de Hezbollah. Of ze leden zijn van Hezbollah, dat weet ik niet. ... Ik ga niet in details met hen, of ze leden zijn of niet. Die dingen interesseren me niet. Over zo'n dingen spreken we niet. Als ik geld nodig heb, ga ik geld krijgen. In de laatste periode, probeer ik zelfs te vluchten van hen." (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen, in het kader van de door u beweerde problemen, dat het CGVS het niet geloofwaardig vindt dat u onwetend bent of deze familie al dan niet gelieerd is aan bepaalde politieke groeperingen in Libanon. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk zicht heeft op hun positie en invloed in Libanon, te meer daar u zelf aangeeft dat ze machtig zijn en relaties hebben binnen de regering en dit essentieel is om uw vrees correct te kunnen inschatten." Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat de geloofwaardigheid van verzoekers verder wordt onderuit gehaald doordat verzoeker beweert dat de familie Z. een grote en machtige familie is in Libanon met relaties binnen de regering en invloed op de overheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902, p. 7 en p. 9), terwijl verzoekster het heeft over maffia waartegen de overheid niets durft te doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902B, p. 6-8).

In acht genomen het beeld dat verzoeker schetst van de familie Z. ("Ze hebben de macht en relaties binnen de Libanese regering"), gelet op de verklaringen van verzoeker dat ze de laatste drie maanden voor zijn vertrek zijn valse beloftes dat hij zou betalen niet meer aanvaardden, dat zijn schuldeisers gewapend naar de garage kwamen om naar hem te vragen en dat hij de laatste maand zelfs doodsb bedreigingen ontving, gezien zijn verklaringen "Tot bedreiging laatste periode, dat ze mij of kinderen zouden kwetsen. Ik weet dat ze dat durven doen en ook met anderen dat gedaan hebben." en "Ze zijn machtig, ze zeiden, we gaan alles doen, ze kunnen alles doen. Als die familie dat zegt, dan doen ze dat." (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902, p. 7 en p. 9-10) en gelet op verzoeksters verklaringen omtrent de familie Z., namelijk "(...) Die mensen gaan nooit naar het gerecht of overheid om recht te krijgen. Ze eisen om hun recht met eigen handen te krijgen. (...) ze zijn sterker dan de overheid zelf, de overheid durft niet iets tegen hen te doen. Ze durven wel iemand vermoorden voor domme reden, ze zijn machtig. (...) Het is een heel grote familie, iedereen kent hen, iedereen wist dat ze dingen doen waar overheid niets kunnen tegen doen, ze zijn met meer dan half miljoen, ze zijn maffia" (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902B, p. 6-7), mag het overigens verbazen dat het desondanks steeds bleef bij verbale dreigementen en er verder geen concrete acties tegen verzoekers en hun gezin werden ondernomen. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze vaststelling de ernst van de door verzoekers geschetste vrees verder relativeert. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissingen wordt overwogen als volgt: "Bovendien vindt het CGVS het niet geloofwaardig dat u geen concrete persoonlijke problemen heeft gekend met deze familie. U spreekt louter over verbale dreigementen (CGVS p.7-10, CGVS vrouw p.6-7). U geeft aan "De eerste periode, werd veel gebeld. Zoals ik zei; ik probeerde beloftes te geven, betalen, broers, familie... Ik ga jullie betalen. Maar de laatste periode, drie maanden, aanvaardden ze deze redenen niet meer. Ze zijn machtig, ze zeiden, we gaan alles doen. Ze kunnen alles doen. Als die familie dat zegt, dan doen ze dat. Ik kan niet meer valse beloftes geven." (CGVS p.10). In het licht van deze verklaringen en het beeld dat u schetst van deze familie, is het, en zoals reeds werd aangestipt, niet geloofwaardig dat het louter bij verbale bedreigingen bleef. Daar u aangeeft dat ze de laatste drie maanden uw valse beloftes niet meer aanvaardden kan er verwacht worden dat, indien ze het effectief ernstig namen dat u hen niet terugbetaalde en ze er effectief op uit waren u schade te berokkenen, ze daadwerkelijk iets tegen u en uw gezin zouden hebben ondernomen. De vaststelling dat het louter bij verbale dreigementen bleef, doet afbreuk aan de door u beweerde vrees." Met de uiteenzetting in het verzoekschrift dat de bedreigingen verder zijn gegaan dan loutere verbale bedreigingen, dat de schuldeisers immers verschillende malen naar de garage van verzoeker zijn gegaan en hun dreigementen gepaard lieten gaan met het dreigend tonen van hun wapens, dat het onredelijk is om uit het loutere feit dat er nog geen daadwerkelijke – fysieke – gevolgen gekoppeld waren aan de bedreigingen af te leiden dat de bedreigingen aan hun adres ongeloofwaardig zouden zijn, dat de problemen met de familie Z. pas begonnen de laatste vier maanden voor hun vertrek, dat dit dus geen dermate lange periode betreft dat absoluut verwacht kan worden dat hun schuldeisers (fysieke) stappen ondernemen om betaling af te dwingen, dat het perfect plausibel is dat schuldeisers gedurende vier maanden druk zetten door middel van in intensiteit toenemende bedreigingen maar zonder deze vooralsnog aan daadwerkelijke – fysieke – sancties te koppelen, dat de intensiteit van de bedreigingen, die telefonisch startten en overgingen in fysieke bezoeken van gewapende personen aan de garage, wel toenam, dat de door hen beschreven gang van zaken perfect plausibel is en dat verwerende partij al te streng oordeelt wanneer zij meent dat na vier maanden noodzakelijkerwijs reeds meer dan verbale bedreigingen – inclusief wapenvertoon – zouden moeten hebben plaatsgevonden, brengen verzoekers geen overtuigende argumenten bij die voormelde appreciatie kunnen ombuigen. Zij komen hiermee

immers in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter niet vermogen voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoekers tot op heden nog steeds geen ernstige problemen met de familie Z. blijken te kennen. Ten tijde van de persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal op 30 augustus 2019 maakten verzoekers geen gewag van enige bedreiging sinds hun vertrek uit Libanon. Verzoeker vermeldt enkel dat hij na aankomst in België eenmaal door één van de broers Z. gebeld werd op zijn Libanese Whatsapp, met de vraag waar hij was. Nadien schakelde verzoeker zijn Whatsapp uit. De families van verzoeker en verzoekster hebben geen van beide problemen gekend sinds het vertrek van verzoekers uit Libanon (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902, p. 9; notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902B, p. 5). In het verzoekschrift, opgesteld op 10 oktober 2019, wordt evenmin vermeld dat er nog problemen zijn geweest tussen de familie Z. en verzoekers of hun familie. Uit voorgaande trekt de Raad de conclusie dat de broers Z. al minstens meer dan een jaar geen acties hebben ondernomen om het verschuldigde geld terug te krijgen en/of verzoekers onder druk te zetten. Nochtans verblijven de ouders en twee broers van verzoeker, en de ouders, broer en zus van verzoekster nog in Zahle (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17920, p. 3-4, 9; notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17920, p. 3-4) en zou het, gezien de beweerde connecties van de familie Z., niet moeilijk voor de broers Z. moeten zijn om de verblijfplaatsen van de familieleden van verzoekers op het spoor te komen en hen via hun familie onder druk te zetten in verband met de uitstaande schuld. De vaststelling dat de broers Z. sinds het vertrek van verzoekers uit Libanon klaarblijkelijk niets meer hebben ondernomen om het hen verschuldigde geld te bekomen, valt moeilijk te verenigen met hoger aangehaalde verklaringen van verzoekers over de familie Z. en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen geuite vrees.

Zoals voorts terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, is ook het gedrag van verzoeker onverenigbaar met de ernst van de bedreigingen die aan zijn adres zouden zijn geuit: *“Wat tevens afbreuk doet aan de door u beweerde problemen is de vaststelling dat u in de periode na de doodsb bedreiging dermate zichtbaar bleef op plaatsen die voor uw belagers niet moeilijk waren te ontdekken. U geeft aan dat u tussen het logeren bij uw zussen in, thuis ging slapen, alsook dat u terugkeerde naar de garage (CGVS p.10). Met betrekking tot het terugkeren naar uw garage na de doodsb bedreiging geeft u aan “Ja ik heb veel klanten. Sommigen bellen en ik moest ernaar toe. Maar soms ga ik naar daar voor kwartier of halfuur. Soms verdwenen voor een uur, soms niet, soms wel. Maar als ik ging, dan altijd angst bij mij.” (CGVS p.10). U echtgenote geeft aan “Als hij naar daar (nvdr. garage) gaat, alleen voor dringende gevallen en niet voor lang.” (CGVS vrouw p.7). Daar u zich begaf op plaatsen die deel uitmaakten van uw routine, kan het CGVS verwachten dat het voor uw vervolgers, te meer gezien hun door u beweerde macht en invloed, geen grote inspanningen zou hebben gevergd u te lokaliseren. U zegt, die familie weet niet waar ik woon (CGVS p.10). U gevraagd op basis van wat u dit zegt, geeft u aan “Ik heb geen familiale relatie met hen, meer business, ze kwamen naar de garage.” (CGVS p.10). Dit slaat nergens op daar er gezien hun macht en invloed verwacht kan worden dat ze uw woonplaats zouden vinden. Daarenboven geeft u letterlijk aan dat ze u kwamen opzoeken in uw garage, dat ze dus ook die plaats kenden. Bovendien spraken ze daar met uw werknemers en kon u toch niet uitsluiten dat een van hen uw adres zou kennen en dit aan uw belagers zou meedelen, temeer deze laatsten blijkbaar met hun wapens langskwamen waardoor ze behoorlijk intimiderend moeten overgekomen zijn (CGVS p.8-10, CGVS vrouw p.7). De vaststelling dat u sinds de doodsb bedreiging naar uw garage terugkeerde, doet dus in zeer sterke mate afbreuk aan de door u beweerde vrees. Indien u een dermate vrees voor vervolging had, kan er verwacht worden dat u deze plaats zou mijden om uw veiligheid te garanderen.”* Verzoekers brengen hier tegen in dat verzoeker, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, wel in de mate van het mogelijke maatregelen nam om zijn veiligheid te garanderen door zijn aanwezigheid op risicovolle plaatsen te beperken. Zij lichten toe dat verzoeker zich naar de garage moest blijven begeven, omdat hij inkomsten probeerde te genereren in de hoop zijn schulden te kunnen afbetalen, en dat hij bovendien regelmatig bij zijn zus verbleef om zijn veiligheid zo veel mogelijk te garanderen. Deze uitleg kan echter niet overtuigen, aangezien verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de doodsb bedreiging een maand voor zijn vertrek niet alleen tegen hem, maar ook tegen zijn kinderen gericht was. Toch ging verzoeker slechts twee, drie dagen bij zijn zus in Bekaa logeren (notities persoonlijk onderhoud 18/17902, p. 10) en verliet hij Libanon vanuit zijn gewoonlijke verblijfplaats in Zahle (notities persoonlijk onderhoud 18/17902, p. 3). Het feit dat er een doodsb bedreiging wordt geuit tegen het gehele gezin, maar er enkel door verzoeker en slechts voor een paar dagen een onderduikadres wordt gezocht, terwijl er nog andere familieleden in de omgeving wonen (zie *supra*), waar het gezin een veilig onderkomen had kunnen zoeken, doet opnieuw sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekers

geuite vrees. Hetzelfde geldt voor het feit dat verzoeker zich, ondanks doodsb bedreigingen aan zijn adres, bleef begeven naar zijn gewoonlijke werkplaats, zeker gezien hij werknemers in dienst had en de zaak dus ook minstens gedeeltelijk kon draaien zonder zijn fysieke aanwezigheid.

De Raad wenst ook nog toe te voegen dat de acute bedreiging die uitging van de broers Z. omwille van de achterstallige schulden gerelativeerd wordt door het feit dat verzoekers door de verkoop van hun wagen en juwelen erin slaagden om 5000 dollar te verzamelen om hun reis naar Europa te financieren (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902, p. 6; notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902B, p. 5), waaruit blijkt dat verzoekers nog bepaalde eigendommen in hun bezit hadden waarmee ze in het geval van een werkelijk acute dreiging toch enigszins de broers Z. hadden kunnen kalmeren en een tussentijds uitstel hadden kunnen afkopen. De verklaring van verzoekers hierover, met name *“Ja maar die 5000 van auto gaat probleem niet oplossen. Ik moest 52.000 betalen plus intresten en als ik 5000 betaal voor één keer, ga ik niet kunnen reizen.”* en *“De lening is veel groter. De lening op zich, zonder interesten, 52000 dollar, die gaan niets veranderen aan de zaak”* (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902, p. 9; notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902B, p. 5) wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoekers niet poogden eigendommen te verkopen om de dreiging van de broers Z. te ontlopen, noch aan het besluit dat dit verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Verzoekers laten het argument van de commissaris-generaal betreffende hun legale vertrek via de luchthaven van Beiroet, dat hun beweerde vrees sterk ondermijnt, bovendien ongemoeid: *“Bovendien is het algemeen geweten dat de Hezbollah vertegenwoordigd is in de luchthaven van Beirout. Het risico dat u neemt door Libanon op legale wijze te verlaten (CGVS p.6), is niet te verenigen met de door u beweerde vrees. Uw bewering dat het u niet interesseert of deze familie banden heeft met de Hezbollah, ondermijnt in sterke mate de door u beweerde problemen met deze specifieke familie. Het feit dat u zonder meer Libanon op legale wijze verlaten heeft, staat in schril contrast met de door u beweerde vrees. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u aan niemand gezegd heeft dat u ging vertrekken (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen dat u tegen niemand over uw vertrek had gesproken niet opweegt tegen het risico dat u nam legaal te vertrekken.”* Dit motief blijft dan ook onverminderd gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Op basis van het voorgaande concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers beweerde bedreigingen uitgaande van de familie Z.. Nergens uit hun asielrelaas kan overigens blijken dat verzoekers in geval van gebeurlijke problemen met de familie Z. in geval van terugkeer naar Libanon omwille van redenen voorzien in voormeld Verdrag van Genève de bescherming van de Libanese autoriteiten, met wie zij blijkens hun verklaringen nooit problemen hebben gekend (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17920, p. 5; notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17920B, p. 5) niet zouden kunnen inroepen. Verzoekster verklaarde hierover: *“Ze kunnen ons niet beschermen. We hebben een soort van onderzoek gedaan via internet, en we vonden België de beste plaats die ons kon beschermen. De Belgische wetten, respect voor gehandicapte kinderen en medische behandeling. U zegt, ze kunnen ons niet beschermen, de Libanese autoriteiten. Op basis van wat zegt u dat? Er is geen overheid in Libanon, ze zijn in handen van bepaalde groepering en mensen, zeker de rijke mensen, die hebben macht en gezag daar. Dat is overal in de wereld zo. De Libanese staat kan zelf niets doen tegen die familie. verschillende leden van die familie die gezocht worden voor criminaliteit, en die kunnen niets doen, ze worden beschermd door familie zelf. Maffia. Wij zijn kleinste visje. U bedoelt familie Z.(...) dan? Ja.”* (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17920B, p. 8), doch slaagt er hiermee – het geheel van wat voorafgaat indachtig – niet in de Raad te overtuigen.

Over zijn andere schuldeisers verklaarde verzoeker nog: *“Die mensen lenen geld aan iemand anders, die moet terugbetaald worden. Geen verbinding met overheid of macht. Ze hebben me bedreigd om mij op legale weg aan te klagen. Als ik word aangeklaagd op legale weg, dan moet ik geld terugbetalen. Ik kan dat niet terugbetalen; de rechtbank zal beslissing om mij in gevangenis te steken. Dan probleem voor mij, en kinderen die niemand kan verzorgen.”* (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17920, p. 9). Het spreekt voor zich dat een vrees voor een eventuele veroordeling wegens het niet betalen van uitstaande schulden op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch binnen het kader van de definitie van de subsidiaire bescherming en dan ook niet kan volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Immers, een dergelijke veroordeling, die vooralsnog overigens puur hypothetisch is, overstijgt het gemeenrechtelijk karakter niet. Verzoeker maakt op geen enkele manier aannemelijk dat hij onevenredig zwaar zou worden bestraft wegens zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging. Zoals reeds terecht wordt aangehaald in

de bestreden beslissingen, kan nergens uit verzoekers verklaringen worden afgeleid dat hij, moest het al komen tot juridische stappen tegen hem, niet zou kunnen rekenen op een eerlijke rechtsgang, temeer aan zijn problemen met de familie Z. geen geloof kan worden gehecht, hij nooit politiek actief is geweest en ook nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten.

2.6.2. De medische problemen van de kinderen van verzoekers, en het feit dat verzoekers in Libanon moeite hadden om de medische behandeling van hun kinderen te bekostigen houden op zich evenmin verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat aan de kinderen van verzoekers omwille van één van criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, in Libanon medische zorg zou worden ontzegd. Integendeel, uit hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten blijkt duidelijk dat zij en hun kinderen wel degelijk toegang hadden tot medische zorgen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902, p. 4-5; notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902B, p.6-7). Dat verzoekers veel geld hebben moeten uitgeven aan de medische zorg voor hun kinderen en zij hierdoor schulden hebben gemaakt, kan bezwaarlijk volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog aangaf dat de medische behandeling in Libanon beperkt is, niet zo ontwikkeld als in België (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902, p. 4-5), wijst de Raad er ook op dat de wetgever het niet opportuun achtte om de aanvraag van een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst via de asielpprocedure te behandelen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de bewoordingen van artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* (eigen onderlijning). Verzoekers bedienen zich aldus van de verkeerde procedure en dienen zich voor de beoordeling van de medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat zij ook reeds hebben gedaan zoals blijkt uit de door hen neergelegde documenten.

Aangaande de medische problematiek van het gezin van verzoekers oordeelde de commissaris-generaal dan ook terecht: *“Wat betreft de medische problemen binnen uw familie dient opgemerkt te worden dat deze op zich niet betwist worden, evenmin de nood aan medische behandeling (CGVS p.4-5, medische documenten in groene map administratief dossier). Evenwel dient opgemerkt te worden dat de beoordelingsbevoegdheid inzake medische problemen niet toebehoort aan het CGVS. De door u aangehaalde medische problemen houden geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie en vallen evenmin onder onmenselijke en vernederende behandeling zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming. In het kader van de medische behandeling in Libanon verwijzen zowel u als uw echtgenote naar de werking van de gezondheidssector in Libanon, dat er hoge kosten aan verbonden zijn. Dit is de algemene situatie in Libanon die geldt voor alle Libanezen (CGVS p.8, CGVS vrouw p.7). Uit de neergelegde documenten en de door jullie afgelegde verklaringen blijkt dat jullie toegang hadden tot de medische zorg in Libanon (CGVS p.4-5, medische documenten in groene map in administratief dossier, CGVS vrouw p.4, 6-7). Met betrekking tot de door u aangehaalde medische problemen, verwijst het CGVS naar de door u ingediende procedure tot medische regularisatie 9ter. Daarnaast haalt uw echtgenote aan dat jullie te kampen kregen met respectloos gedrag van anderen. Als voorbeeld stelt ze “Ik was samen met man en kinderen op een plaats, we gaven eten aan de kinderen. Er zat een vrouw over ons, wees naar de kinderen en lachte, sprak met iemand anders. ... Dit probleem herhaalde zich op verschillende plaatsen. We kregen het gevoel dat het door ons is dat de kinderen een beperking hebben, niet dat God dat gedaan heeft.” (CGVS vrouw p.7). Deze door u geschilderde gang van zaken loopt niet op tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dat hoeft geen verder betoog.”* Verzoekers doen in het verzoekschrift geen poging om dit argument te weerleggen.

2.6.3. De door verzoekers voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Verzoekers leggen ter ondersteuning van hun verzoeken om internationale bescherming de paspoorten van het gezin, de originele uittreksels van de burgerlijke stand van het gezin, originele huwelijksdocumenten, originele doopakten en geboortecertificaten, de borgstelling van hun woning en zaken bij de bank, originele medische documenten van het gezin uit Libanon en uit België en documenten in kader van indiening van de procedure medische regularisatie (9ter) neer. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde hierover correct: *“De originele paspoorten van u en uw gezin, de originele uittreksels van de burgerlijke stand van u en uw gezin, originele huwelijksdocumenten, originele doopakten en geboortecertificaten hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De borgstelling van uw woning en zaken bij de bank dienen niet betwist te worden. Wat de originele medische documenten van u en uw kinderen uit Libanon en uit België en documenten ter indiening van de procedure medische regularisatie (9ter) betreft, wordt verwezen naar de hierboven besproken motivatie.”*

De persartikels over de gezondheidszorg in Libanon waarnaar verzoekers verwijzen in hun aanvullende nota doen geen afbreuk aan de voorafgaande vaststellingen.

2.6.4. In de mate verzoekers nog voorhouden dat hen het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoekers tonen voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Behalve een conflict met de buurman bij de bouw van hun huis (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902, p. 10; notities persoonlijk onderhoud CGVS 18/17902B, p. 5), maakten verzoekers immers doorheen hun verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Libanon zouden hebben gekend of zullen kennen.

2.7. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020) blijkt voorts dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch (HRW) en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen

(geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere antivluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten ('*violent incidents*'). In totaal waren er 49 '*violent incidents*', waarvan 18 '*battles*', 17 '*explosions/remote violence*', en 14 gevallen van '*violence against civilians*'. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie '*violence against civilians*' vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie '*explosions/remote violence*' één en in de categorie '*battles*' twee. Volgens het ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de anti-regeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties dewelke met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geviséerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld en dat de anti-regeringsbetogingen die plaatsvinden sinds eind 2019 op hardhandige wijze worden onderdrukt, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, en dat verzoekers de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS